

Зулматдан нурга

19:03 / 03.08.2017 9733

Инсон бу фоний дунёда нимаики тўплаган, йиққан бўлса, чин дунёга кетар чоғ ўзи ила кўтариб кетолмайди. Шу дунёning ўзида қолдиради. Бунга на кучи, на эҳтиёжи, на мадори бўлади ўша он. Ҳеч кимса, ҳатто унинг оила аъзолари, қариндошлари, дўстлари ва бу дунёда унинг атрофида бўлган яқин инсонларнинг ҳеч бири у билан қабрга кўмилишга рози бўлмайди. Фақат яхши амаллари, савобли ишлари қабр зулматида унга нур бўлади, мадад беради. Аллоҳ таоло марҳамат қиласи: «**Сабр ва намоз ила ёрдам сўранг. Ва албатта, у чин дилдан қўрқувчилардан бошқаларга жуда катта ишдир**» (Бақара сураси, 45-оят). Бу оятда Аллоҳ таоло бандаларига сабр ва итоат билан икки дунё саодати учун намозни тўлиқ адо этишни буюрмоқда. Муқотил ибн Ҳаййон оятни тиловат қилиб, “Келажак ҳаётни топишда сабр ва тақводан фойдаланинг”, дейди. Уламолар: “Оятда келтирилган сабр гуноҳлардан ўзини тийишдир, шунинг учун ҳам итоаткорлик ва намоз ўқиши билан бир қаторда келтирилган”, деб таъкидлайдилар. Ибн Абу Хатим розияллоҳу анҳу ривоят қиласи. Умар ибн Хаттоб розияллоҳу анҳу: “Сабрнинг икки тури мавжуд: яхши сабр – синовларга бардош беришлиқ, энг яхши сабр – Аллоҳ таоло қайтарган гуноҳлардан тийилиш”, дедилар. Абу Малик ал-Ашъарий ривоят қиласи. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: “Намоз – ёруғлик, садақа – исбот, сабр – нурдир” деганлар.

Муқаммал ўқилган намоз инсонни гуноҳ ишлардан қайтаради, тўғри йўлга етаклайди. Шунингдек, намоз қабр зулматини ва Қиёмат куни инсон юзини ёритиб турадиган нурдир. Садақа Қиёмат куни инсондан мол-мулкини қаерга сарфлагани тўғрисида сўралганида исбот бўлиб хизмат қиласди. Шу билан бирга, садақа инсоннинг иймони бутунлигидан далолат беради, чунки иккюзламачилар садақа бермайди, берсалар ҳам эвазига савоб олишдан умид қилмайди. Сабр эса энг яхши хислатлардан бири, сабр қилган инсон доимо сабр нурлари остида бўлади. Булардан ташқари, марҳумнинг қабрини унинг кетидан оила аъзолари, фарзандлари, қариндошлари ва яқин инсонлари қилган дуолари ҳам ёритиб туради. Умму Салама розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади. Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам вафот этган Абу Салама розияллоҳу анҳу ёнига киргандарида, унинг кўзлари озгина очик эди. У зот уларни ёпиб: “Инсон руҳи танасини тарқ этганидан сўнг нигоҳи унинг ортидан кетади”, дедилар. Кейин эса оила аъзоларига қараб: “Ўзингизга яхшиликдан бошқа ҳеч нарса тиламанг, чунки ҳар бир сўзингизга фаришталар “омин” дейдилар”, дедилар ва дуо қилдилар: “Ё Аллоҳ! Абу Саламанинг гуноҳларини мағфират қил. Сенга яқин қулларинг ичидан мартабасини улуғ қил ва унинг ўрнини ортидан қолган тириклар орасида тўлдир. Барчамизнинг гуноҳларимизни мағфират қил! Унинг қабрини ёруғ ва кенг қил!”

Инсон ҳаёти давомида яхши амаллар, савоб ишларни қилиши аввало, ўзи учун, сўнгра бошқалар учун манфаатлидир. Бундай амаллар, ишлар инсон фоний дунёни тарқ этгач эса, қабр зулматидан нурга элтади, саволжавобини енгил қилиб, охират манзилини гўзал қиласди. Илоҳим, барчамизнинг манзилимиз гўзал бўлсин!